

eerbetoon. Toch was het ongetwijfeld voor hemzelf een voldoening en voor zijn vele vrienden een vreugde, dat zijn verdiensten door toekenning van een koninklijke onderscheiding werden erkend.

Buiten zijn werk als industrieel en zijn inspanning voor de sport vond hij nog tijd voor de behartiging van andere maatschappelijke belangen. Hij is curator en president-curator van het Rotterdams Lyceum geweest en was een actief Rotarian, die ook als zodanig stil zijn weg ging, doch juist in stilte tot goede daden kwam.

Versteegen was door dit alles met recht een zeer gezien Rotterdammer. Het is mij een voorrecht zulks te zijner nagedachtenis te mogen boekstaven.

JULES A. ZAGWIJN, 1874–1966

DOOR ELLY SALOMÉ

De naam Zagwijn is één van die Nederlandse geslachtsnamen, die men onmiddellijk met muziek associeert. Jules, geboren op 30 december 1874 te Amsterdam en gestorven op 18 februari 1966 te Rotterdam, de stad, waar hij bijna zijn gehele leven heeft gewoond en gewerkt, is van de muzikale telgen der Zagwijn-familie weliswaar niet de bekendste. Voor een deel had zijn aard daaraan schuld. Hij was er de man niet naar, zich ergens op te laten voorstaan. Zijn bescheidenheid weerhield hem ervan, op beslissende momenten de aandacht op zijn persoon te vestigen en dit heeft tot onvermijdelijk gevolg gehad, dat anderen, soms minder onderlegd dan hij, hem voorbij streefden. Deze angst om voor zichzelf op te komen heeft er tevens toe geleid, dat Jules Zagwijn te weinig waardering heeft ondervonden voor het belangwekkendste initiatief, dat hij ooit had kunnen nemen voor de stad Rotterdam: het initiatief tot oprichting van het 'Genootschap van Beroepsmusici tot Onderlinge Kunstbeoefening'. Dit kortweg 'Tok' genoemde genootschap immers zou, hoewel een dergelijke ontwikkeling de oprichters in genen dele voor ogen heeft gestaan, uitgroeien tot wat thans is het Rotterdams Philharmonisch Orkest.

Om de doelstelling van Jules Zagwijn en zijn mede-oprichters van de 'Tok' (N. Savenije, H. H. van Vleuten, M. Erkens en P. v. d. Schaft) te begrijpen, dient men zich bewust te zijn van de moeilijke situatie, waarin musici zich rond de eeuwwisseling en nog enkele